

— Защо се върна? извикалъ царьтъ. Още недѣля не се е минало.

— Не мога по-вече да търпя Ваше Царско Величество. Смите се! Ще умра! Оставете ме свободенъ!

— Не, братко, ти нарушавашъ условието ни, рекълъ царьтъ. Тука ми е по-добрѣ. Погледни само, колко съмъ напълнѣлъ отъ черния хлѣбъ, отъ меда и отъ чистия горски въздухъ. Живѣй ти въ двореца! нали ми завиждашъ? Азъ тукъ ще остана.

Плакалъ, плакалъ вжглищарьтъ и дълго се молилъ. Най-послѣ царьтъ се смилилъ, ударилъ вжглищаря по рамото и рекълъ: „Нека бѣде както искашъ, нека заживѣемъ, както по-напрѣдъ: азъ въ двореца—ти въ колибата, азъ да царувамъ—ти да горишъ вжглища. Нека всѣки отъ насъ да търси щастието на своето мѣсто.“

Досѣтливъ ежъ.

По пжтя си единъ ежъ видѣлъ една ябълка. Изправилъ се до нея на заднитѣ си

